

Тяхната материя трудно може да се задържи в трайна, ясно очертана форма. Сенки, видения, призраци – все смътни, бягащи, изплъзващи се обекти, които постоянно сменят контурите си. Съзерцаващият подобни обекти попада в положение на изначална несигурност: дали действително вижда всичко, което се разиграва пред погледа му, или му се струва, че го вижда. Съвпадението на „гледам“ и „виждам“ съвсем не винаги е нещо дадено и самоочевидно.

Ето, лирическият Аз в „Сенки“ заявява, че гледа играта на онези „две тъмни сенки“. Но дали наистина разполага с нужните условия, за да вижда в действителност всичко, за което разказва?

Неговият разказ започва с уточнение от пространствено-времеви порядък. „На тъмна нощ часът“ дефинира момента на действието, но, в един по-широк и преносен смисъл, и неговото място. Пределната подчертаност и обособеност, внесени посредством членуването на „часът“, навеждат на мисълта, че се говори за един точно определен час, когато тъмната нощ е най-тъмна. Уточнението прави да прозвучи до известна степен проблематично това „Аз гледам“ в първия стих. Какво ли би могло да се види в пълния мрак?

Но, както се знае, сянката е странната и загадъчна рожба на много специално отношение между светлината и тъмнината. Затова, сякаш за да удостовери истинността на казаното, лирическият Аз конкретизира кой е достатъчният източник на светлина, направил възможно открояването на „две тъмни сенки“ върху бялата завеса. Това е горящата зад завесата лампа, благодарение на която се образува „поле от светлина“. Оптическите условия на наблюдението се прецизно описани и определени, възможността лирическият говорител да вижда двете сенки е съвсем реална.

Тези две сенки „там“ са на мъж и жена. По безмълвните жестове на тези движещи се върху екрана на бялата завеса сенки наблюдателят отгатва тяхната „жажда и притома“. Той не може да съди по нищо друго освен по това, което е достъпно за неговото зрение. Въпреки това в речта му се промъкват знаци за оценъчност, която трудно може да се мотивира само с видяното. Неусетно той започва да приписва на разкрилата се пред него ситуация нюанси, в чиято наличност изглежда сигурен не толкова защото ги вижда, колкото защото някак предварително знае, че тях не би могло да ги няма. Сцената пред очите му толкова силно провокира това негово пред-знание или пред-убеждение, че то постепенно започва да изтласква наистина видимото. Лирическият Аз сякаш забравя, че вижда само сенки, че говори само за сенки. Те – шепнещите, мъчител-но навеждащи глави един към друг, напрегнато протягащи ръце един